

**Hjorth
&
Thorsson**

**DE SLAPENDE
VULKAAN**

Vertaling Tineke Jorissen-Wedzinga

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Michael Hjorth & Bjarni Thorsson

Oorspronkelijke titel: *Väldets ö*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Tineke Jorissen-Wedzinga

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteurs: © Albin Händig

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2072 3

ISBN 978 94 027 7751 2 (e-book)

NUR 330

Eerste druk september 2026

First published by Norstedts, Sweden.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hilmar werd elke dag precies om zes uur wakker. Hij was daarom altijd als een van de eersten bij het zwembad in Hafnarfjörður, dat om halfzeven openging. Toen Guðlaugur badmeester was, ging het zwembad meestal al om vijf voor halfzeven open, zodat de stamgasten exact om half in het water lagen. Maar nadat de jongelui de openingstijden waren gaan verzorgen, was dat op z'n vroegst vijf over half.

Waarom al die stress, mompelde zijn vrouw dan, als ze überhaupt wakker werd als Hilmar opstond. *Je hoeft pas om acht uur in de stal te zijn.*

Er was geen betere manier om de doordeweekse dagen te beginnen. Hilmar had niet veel op met de weekenden, die gingen veel te langzaam en misten elke routine. Bovendien ging het zwembad in het weekend pas om acht uur open. Wie wilde er nou midden op de dag gaan zwemmen? Hij trok eerst zijn baantjes, driehonderd meter, wat hem niet meer dan twintig minuten kostte. Daarna ging hij naar de whirlpool en bleef daar drie kwartier hangen om de binnenlandse aangelegenheden met de andere stamgasten te bespreken.

Hilmar was gewoonlijk al voor achten bij de stal. Hij had de verzorging van de paarden op zich genomen nadat hij een jaar geleden met pensioen was gegaan als conciërge. Soms miste hij de kinderen en het werk op school, maar hij was het gaan waarderen om op de doordeweekse dagen naar de stal te gaan en de paarden te voeren, ook al reed hij zelf niet meer.

Hij parkeerde en pakte het opgerolde badlaken van de passagiersstoel. Het erf voor de stal zat vol kuilen met plassen in alle soorten en maten, dus hij moest een beetje laveren om bij de stal te komen. Hij wilde net de sleutel in de deur steken toen hij merkte dat die open was. Hij snoof minachtend. De laatste persoon 's avonds moest alle verlichting uitdoen en afsluiten – de regels waren zo vaak doorgenomen dat ze voor iedereen volstrekt duidelijk zouden moeten zijn. Vast die verdomde dominee, dacht Hilmar. Halldór en Hilmar konden het best goed met elkaar vinden, maar Halldór was ontzettend verstrooid en was altijd druk, druk, druk.

Zoals gewoonlijk keken de meeste paarden op zo gauw de deur opening. Sommige snoven, andere hinnikten. Ze herkenden hem inmiddels en wisten wat hun te wachten stond. Hilmar vond de ontvangst op deze regenachtige dag alleen iets minder enthousiast dan anders.

‘Goedemorgen allemaal,’ zei Hilmar tegen de kudde, terwijl hij ondertussen het licht aandeed. Hij praatte vaak met ze, zeker zo 's morgens vroeg als ze alleen waren. ‘Laten we hopen dat niemand de boel heeft lopen plunderen,’ zei Hilmar morrend. Hij trok zijn natte jack uit en hing dat op de haak bij de deur.

Hij liep langs de boxen de trap op naar de koffieruimte op zolder. Hij zette altijd meteen het koffiezetapparaat aan, dan was de koffie klaar als de paarden gevoerd waren. Hij spreidde zijn handdoek en zwembroek uit over een kleine radiator, liep daarna de trap af en opende de schuur die naast de stal lag. Hij hoorde de paarden in hun boxen krachtig stampen met hun hoeven en de dieren die lang hadden geslapen kwamen nu overeind.

Als de stal vol was, stonden er zestien paarden en dan staarden tweëndertig hongerige paardenogen hem aan als hij de kruiwagen naar binnen reed, maar een paar weken geleden was er een merrie verkocht aan het buitenland en nu stond één box leeg.

Er was niet veel hooi meer over in de schuur – de wintervoorraad was aanzienlijk geslonken. Sommige paarden waren al naar de weide gebracht, maar het werd steeds gebruikelijker dat paardenbezitters uit de

stad hun paarden lang binnenhielden. Sommigen zelfs tot aan juli.

De eerste kruiwagen was snel leeg. De paarden die nog wachtten, probeerden zoals gewoonlijk wat strohalmen van hun burens te pikken door hun lippen te tuiten en hun tong uit te steken, maar elk paard bewaakte zijn eigen portie zorgvuldig.

Toen het voeren klaar was, zag Hilmar opeens de lege box. De deur stond open. Hij zette de kruiwagen neer en liep erheen om hem dicht te doen.

Hij deed snel een stap naar achteren. In de box lag een vrouw. Haar lange blonde haar bedekte haar gezicht en ze lag doodstil. In de loop der jaren had hij weleens dronken mannen en vrouwen op de bank in de koffieruimte aangetroffen, maar nooit eerder iemand slapend in een box. Deze vrouw was bovendien poedelnaakt.

Hilmar liep langzaam de box in. Waarom zou iemand in godsnaam op die koude cementvloer gaan liggen? Hij zag nergens kleren of schoenen. Zijn hart begon sneller te kloppen. Kon het de dochter van Sjöfn zijn, die soms met haar meekwam naar de stal? Hij kon zich niet herinneren hoe ze heette, maar ze was blond.

‘Hallo?’ zei hij, en hij staarde de vrouw aan. ‘Heb je het niet koud, liefje?’

Er kwam geen reactie.

Hij deed een stap naar voren, trok zijn ene handschoen uit en legde zijn hand op haar naakte schouder. Ze was ijskoud. Hij gaf haar voorzichtig een duwtje.

‘Sorry, hoor. Het zou goed zijn als je nu wakker werd.’

Hilmar streek voorzichtig het blonde haar uit haar gezicht. Hij slaakte een kreet.

De ogen van de vrouw stonden wijd open.

Donderdag

1

KRISTÓFER

Kristófer deed de voordeur zachtjes achter zich dicht. Hij wilde niet dat zijn moeder beneden zou komen en tegen hem zou zeggen dat hij naar bed moest. Morgen was er een studiedag en hij was vrij. Hij had eerst na de basketbaltraining bij zijn buurjongen en vriend Aron willen blijven slapen, maar toen ze zich ruim na middernacht eindelijk hadden losgerukt van *Fortnite* was de matras op de vloer toch te oncomfortabel overgekomen.

De regen kwam met bakken uit de lucht toen hij het laatste stukje naar huis had gerend, alsof de sluisdeuren van de hemel waren opengezet. Hij schudde zachtjes zijn hoofd zodat de regendruppels op de grond belandden en hing zijn oranje jack aan een haak, naast een ingelijste foto van hemzelf met zijn hele mond vol zand.

Kristófer deed het licht in de woonkamer niet aan en plofte gewoon meteen op de bank en zette de tv aan. Er bulderden Amerikaanse stemmen uit, maar hij zette snel het geluid uit en legde de afstandsbediening op zijn borst.

De vloer op de bovenverdieping kraakte. Had zijn moeder het geluid van de tv gehoord? Kristófer streek door zijn blonde haar en keek naar het plafond. Waarom was zij eigenlijk op, zo midden in de nacht? Guðný was de beste moeder van de wereld, maar kon op de meest onverwachte momenten van de dag aparte ideeën krijgen en hem om hulp vragen bij het opnieuw inrichten van een kamer.

Hij hoorde het gekraak opnieuw. Recht boven zich.

Kristófer voelde naar de afstandsbediening op zijn borst, maar kon die niet vinden. Hij ging rechtop zitten en stak zijn hand tussen de kussens. Zijn vingers zochten als een bange spin op de tast hun weg tot hij de afstandsbediening vond en de tv uitzette. Hij werd in het duister gehuld. Kristófer haalde een keer diep adem.

Het was alsof de lucht in de woonkamer veranderd was. Die was op de een of andere manier zwaarder geworden.

Kristófer kwam voorzichtig overeind en keek naar de trap. De verlichting in de hal boven was nog steeds uit. Waarom kwam ze niet naar beneden als ze had gehoord dat hij thuis was? Hij liep naar de trap, maar stopte toen hij een zwak geknars van de bovenverdieping hoorde. Er viel licht op de houten trap naar de benedenverdieping.

Kristófer verstijfde, maar lachte vervolgens om zijn reactie. Was hij bang voor zijn eigen moeder? Hij probeerde zijn opgejaagde hart te kalmeren.

Het geknars stopte en opnieuw viel er een diepe stilte over het huis. Zelfs de koelkast maakte voor de verandering geen lawaai. Hij wilde net een stap naar de hal doen toen hij een zware voet op de bovenste trap-trede hoorde. Zo klonken de voetstappen van zijn moeder niet.

Zonder erbij na te denken rende Kristófer naar de voordeur. Hij greep het slot beet, draaide het snel om en duwde de deurkruk omlaag. Zijn hart bonkte in zijn borst toen hij aan de deur rukte, maar die zat op slot. Hij probeerde het nogmaals, draaide het slot de andere kant op en trok met al zijn kracht aan de deur, maar die bleef potdicht zitten. Verdomme. Zijn moeder had een paar weken geleden een nieuw slot geïnstalleerd waar je 's nachts een code voor nodig had. Hij had niet de moeite genomen om te luisteren.

Hij keek naar de trap en zag langzaam een paar zwarte schoenen naar beneden komen. Hij drukte op de gok een paar cijfers in op de toetsen die op de klink zaten en trok weer aan de deur. Niets. Hij draaide zich snel om, rukte zijn jack van de haak, snelde het gastentoilet in en deed de deur zo snel hij kon op slot.

Daarbinnen was het donker, op een zwak licht na dat door een raampje hoog boven het toilet naar binnen viel. Er stroomde langzaam iets warms langs zijn rechterbeen, maar dat kon hem niet schelen. Hij legde voorzichtig zijn oor tegen de afgesloten deur. Het was helemaal stil, er waren überhaupt geen tekenen van enige beweging. Kon het mama zijn die hem voor de gek hield? Of... was het papa?

Nee, het kon papa niet zijn. Dat wist hij zeker.

Kristófer deed een paar passen naar achteren en trok zijn jack aan. Hij stopte zijn trillende handen in zijn zakken, vond zijn muts en zette die op.

Toen werd er op de wc-deur geklopt. Drie keer. Het bloed in zijn aderen bevroor onmiddellijk. Hij keek langzaam op en hield zijn adem in.

Er werd nog eens geklopt, luider dit keer. Drie keer.

Kristófer zette voorzichtig zijn ene voet op de wc-bril. Hij nam de tijd, zodat hij geen geluid zou maken. Hij rekte zich met veel moeite uit tot het raam en deed dat langzaam open. Achter het raam zat een rooster dat zijn moeder een paar jaar geleden had aangebracht. Ze had uitgelegd dat dat was om de katten uit de buurt buiten te houden; Kristófer had een zware kattenallergie.

Nu verhinderde dat rooster zijn enige vluchtweg. Hij begon er wanhopig met zijn blote handen op te rammen. Hij voelde de pijn in zijn vingers, maar liet zich daardoor niet weerhouden. Het enige wat hij wist, was dat hij eruit moest zien te komen.

Een schop tegen de deur, hard en beslist. Zijn hart knalde bijna uit elkaar. Op het fonteintje stond een metalen zeppompje. Dat pakte hij en hij begon er met al zijn kracht mee op het rooster te slaan. De schroeven trilden langzaam los. Het werkte.

Weer een trap tegen de deur.

Kristófer sloeg het pompje zo hard als hij kon tegen het rooster zodat het barstte en de zeep over het raamkozijn en over zijn handen stroomde. Maar de schroeven waren eindelijk los en het rooster viel buiten op

de grond. Hij veegde zijn handen af aan zijn broek en probeerde grip te krijgen op het zepige kozijn, zette zich met zijn voeten af op de wc-bril en trok zich op. Hij begon zich naar buiten te wurmen, zoals een hond die een poging doet om door een kattenluik te ontsnappen. Hij hield zich krampachtig vast aan het gladde kozijn, zijn benen vrij spartelend in de lucht.

Het schoppen verergerde. Het klonk alsof de deur achter hem begon mee te geven. Hij bedacht dat het beter was geweest om zijn jack uit te doen. Maar dat maakte nu ook niet meer uit, want hij was bijna buiten.

Een enorme knal deed hem achteromkijken; de wc-deur was opengevlogen en een donkere schaduw schoot in zijn richting. Twee handen grepen hem bij zijn voeten en probeerden hem terug naar binnen te trekken. Hij schopte en vocht voor wat hij waard was.

Plotseling verloor het monster zijn greep om Kristófers voeten. Nu! De mouw van zijn jack scheurde toen hij zijn ene arm naar buiten trok. Het was meer dan twee meter naar de grond, maar dat deed Kristófer niets.

Hij had net zijn andere arm naar buiten gekregen toen hij een ijzeren greep om zijn heupen voelde. Kristófer strekte zijn armen uit aan weerszijden van de raamopening, maar het monster trok genadeloos aan hem. Bij elke ruk werd het moeilijker om zich te verzetten.

Kristófer had bijna geen energie meer. Hij wilde het niet opgeven, maar wist niet wat te doen. Met pure wilskracht trok hij zijn knieën op, bijna alsof hij in de lucht zwom. Kristófers voeten sloegen ergens tegenaan, misschien tegen een gezicht, misschien een borstkas, en de greep om zijn heupen verslapte een fractie van een seconde; dat was alles wat hij nodig had. Kristófer perste met alle kracht die hij nog in zijn trillende lijf overhad. Zijn bovenlichaam kwam door het raamkozijn naar buiten, vervolgens zijn buik en als laatste zijn heupen.

Hij was bijna helemaal buiten toen hij vingers aan zijn enkels voelde klauwen. Kristófer maakte een rauw, primitief geluid dat hij niet herkende als van hemzelf. De vingers gleden miraculeus van hem af, en

zonder een seconde te twijfelen draaide hij zijn lichaam en liet hij zich door het raam naar buiten vallen.

Hij landde hard op zijn zij in het natte gras onder het raam. Even lag hij stil om te proberen lucht in zijn longen te krijgen, maar de panische angst dwong hem overeind te komen. Hij negeerde de brandende pijn in zijn heup en rende de nacht in, zijn hart bonkend als een trommel in zijn borst.

2

HELGA

Helga deed één oog open, het andere was nog diep in slaap. Met haar wakkere oog staarde ze naar de trillende telefoon op het nachtkastje, alsof ze die met haar blik probeerde uit te zetten. Dat leek te werken, haar telefoon stopte met trillen. Helga trok het dekbed over haar hoofd en besloot dat deze dag voorlopig nog niet was begonnen.

Maar daar was niet iedereen het mee eens, want het duurde niet lang voordat de telefoon weer begon te trillen. Misschien was het haar zus? Íris Sara, Helga's dochter, sliep vannacht bij haar. Helga rekte zich uit naar het toestel.

‘Hoi Helga. Met Lárus.’

‘Lárus, hallo. Alles goed?’

‘Niet helemaal. Ik krijgt Gunnar niet te pakken, die heeft dienst, en Gísli Freyr vond dat ik jou moest bellen.’

‘Oké...’

‘We hebben een sterfgeval in Hafnarfjörður, in de stallen. Er moet iemand naartoe.’

Helga ging rechtop in bed zitten en leunde tegen het hoofdeinde.

‘Een sterfgeval? Maar er moet toch wel iemand anders zijn?’

‘Op dit moment niet. Benedikt is druk bezig met die zaak met die zomerhuisjes. Die Litouwers. Ik zit vast in een ander onderzoek. Je weet wel, die vader en die dochter bij dat luxehotel. Gísli Freyr zelf is op leiderschapscursus, en Gunnar neemt dus niet op. Meer mensen hebben

we niet, helaas. Het spijt me dat ik je op je vrije dag moet oproepen. Komt het erg ongelegen?’

‘Nee, hoor...’ Helga’s hoofd bonkte. Hoeveel had ze gisteren op dat zomerfeest gedronken? En daarna, toen ze thuiskwamen, hadden ze toch ook nog een paar flessen wijn opengetrokken? Ze pakte het waterglas van het nachtkastje, nam een slok en schonk een dankbare gedachte aan de Helga van vannacht die dat er had neergezet. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Vanochtend kwam er een man om de paarden te voeren en die trof een dode, naakte vrouw aan in een van de boxen.’

‘Herkende hij haar? En wie was die man?’

‘Een oude man, Hilmar heet hij. Hij zegt dat hij haar niet herkende.’

Helga gooide haar dekbed af en stond op. Ze was spiernaakt. Het laadsnoertje schoot uit haar telefoon en bungelde als een slang omlaag voordat het op het nachtkastje landde.

‘Wie zijn er ter plaatse?’

‘Er is een patrouille op de melding afgegaan.’

‘Goed. Neem weer contact met ze op. Ze moeten die Hilmar daar zien vast te houden. En niemand mag de stal in voordat ik er ben.’

Die woorden klonken opmerkelijk uit haar mond. Helga begreep niet precies waar het zelfvertrouwen vandaan kwam om instructies te geven, ze had nooit eerder een onderzoek geleid. Maar toen duidelijk werd dat ze, vers van de politicacademie, zou beginnen op de afdeling Geweld, had Lárus haar aangemoedigd zich te laten gelden, en had hij haar onderweg ook nog wat tips gegeven.

‘Uiteraard. Wanneer kun je daar zijn?’

‘Over een kwartier,’ antwoordde ze, hoewel ze wist dat het minstens twintig minuten zou duren om van Grettisgata naar Hafnarfjörður te komen.

‘Oké. Maar doe rustig aan. Ze gaat toch nergens heen.’

‘Wie?’

‘De vrouw. Die dode.’

‘O ja... ik vertrek zo. Maar Lárus? Betekent dat ook dat ik het onderzoek ga leiden? Ik ben maar assistent-onderzoeker.’

‘Helga, je kúnt dit. Gebruik je instinct. Arnaldur van de Forensische Recherche ontmoet jou ter plaatse.’

‘Oké.’

Helga beëindigde het gesprek. Daarna trok ze bruusk het dekbed van het bed. En daar lag hij in al zijn pracht, de Fransman – donkerharig, rood-vlekkelig van de wijn en naakt.

Ze had Rafael exact drie maanden geleden leren kennen. De slanke, beleefde, zes jaar jongere en ongelooflijk knappe barkeeper in het luxe-hotel naast Harpa, het concertgebouw, waar zij haar vijfendertigste verjaardag had gevierd. Hij was nu vier maanden op IJsland en had er nog twee te gaan, wat Helga uitstekend uitkwam.

‘Wakker worden, Rafael,’ zei Helga in het Engels. Rafael bewoog zich niet. Ze begreep hem wel, ze hadden niet meer dan een paar uur geslapen. Maar ze moest hem naar buiten zien te werken, het was niet anders. Ze tikte hem zachtjes op beide wangen.

‘*Que diable*,’ zei Rafael kreunend en met een grimas, zonder zijn ogen te openen.

‘Rafael, wakker worden. Ik moet weg.’

‘Je bent vandaag toch vrij?’

‘Ze belden net, iemand heeft een lijk aangetroffen. Ik moet weg.’

Rafael opende zijn ogen en streek de donkere lokken van zijn voorhoofd. ‘Moord? Is het moord?’

‘Vermoedelijk niet. Of misschien wel. Maar ik moet weg en jij ook. Dit kan wel even duren en vanavond komt Íris Sara.’

Helga stapte over haar logé heen om sneller aan de andere kant van de kamer te komen. Rafael reageerde vlug en legde zijn handen om haar smalle taille.

‘Nee, Rafael. Dat kan nu echt niet. Serieus!’

‘Oké, oké. Maar... *Je t’aime*, resolute IJslandse vrouw die je bent,’ zei hij met een glimlach, waarna hij haar losliet.

Helga glimlachte terug en gaf hem een snelle kus op zijn voorhoofd. Daarna sprong ze van haar Fransman af.

Ze trok dezelfde kleren aan als de dag ervoor: een zwarte, strakke spijkerbroek en een wit t-shirt. Op weg naar de badkamer werkte ze de ergste sporen van de nacht weg.

Ze zag zichzelf in de spiegel terwijl ze haar tanden poetste. De echtscheiding en haar verhuizing naar de stad waren de juiste beslissing geweest, dat voelde ze duidelijk. Maar om in haar eentje in haar eerste onderzoek bij Geweld te stappen? Daarvan was ze minder overtuigd.

3

BJARKI

De machtige gletsjerrivier die vanuit de Vatnajökull omlaagstortte moest niet worden onderschat. De stromingen waren onberekenbaar en het water was ijzig koud. Bjarki waadde recht vooruit terwijl hij de rubberboot van de Reddingsbrigade voor zich uit duwde. Hij zag de Herðubreið in de verte – de geweldige tafelvulkaan die vaak de godin van de IJslandse bergen werd genoemd. Vandaag gedroeg ze zich hooghartig en klampte zich koppig vast aan de wolkenbanken om haar heen, alsof ze besloten had zich voor de wereld te verstoppen.

‘Grettir! Kom terug, het is te gevaarlijk zonder lijn!’

Bjarki en zijn collega van de Reddingsbrigade, Guðjón, waren als eerste ter plaatse geweest. Guðjón had willen wachten op de helikopter van de Kustwacht en de rest van het reddingsteam. Dat wilde Bjarki eerst ook, maar toen ze de bus zich zagen bewegen, had Bjarki snel zijn overlevingspak aangetrokken en de boot met zich mee het water in getrokken.

Nu was het diep genoeg om de buitenboordmotor erin te leggen. Bjarki sprong in de boot en posteerde zich achterin. Hij gaf gas, maar zorgde dat hij de stroom volgde. Hij stuurde doelbewust naar de bus, die een meter of vijftig van het strand vastzat en die nog verder was weggezakt. In deze sterke stroming kon de bus elk moment omslaan.

Hooglandbussen vol toeristen reden dagelijks door het nationaal park, van medio april tot aan het najaar. Deze bus was weggegleeden,

midden in de razende stroom blijven steken en diep gezonken; alleen het bovenste gedeelte stak nog boven het water uit. Twee personen klemde zich op het dak vast, de chauffeur en de gids. Ze hadden gelukkig net een grote groep Nederlandse toeristen afgezet.

De jonge chauffeur zwaaide met beide armen naar hem en stopte daar pas mee toen Bjarki bij de bus was.

‘Klim omlaag naar het reservewiel,’ beval Bjarki zo gauw hij bij hen was. Hij draaide zijn gas terug zodat de boot tegen de bus aan werd geperst.

De chauffeur begon omlaag te klauteren. Plotseling bleef hij staan en keek omhoog naar de gids, die in elkaar gedoken een stuk verderop op het dak zat. ‘Is het niet beter als zij eerst gaat?’ riep hij wijzend. Hij klappertandde.

‘Doe gewoon wat ik zeg!’ riep Bjarki vastberaden terug.

De chauffeur klom naar beneden op het reservewiel en stak vervolgens zijn hand uit naar Bjarki. Bjarki greep hem bij zijn bovenarm en trok hem van het wiel af de boot in. De chauffeur landde op zijn hoofd in de rubberboot en probeerde overeind te komen, maar Bjarki drukte hem onmiddellijk weer omlaag.

‘Blijf liggen.’

Bjarki rekte zich zo ver mogelijk uit om een glimp van de gids op te vangen. Zij hield zich krampachtig vast aan een stalen reling langs de dakrand.

Toen hoorden ze een luid gekraak en de bus zonk nog verder weg in de rivier. De vrouw op het dak gilte. Bjarki liet de gashendel los, pakte een touw en bond dat vast aan de het reservewiel, zodat hij rechtop kon blijven staan.

‘Hoe heet je?’ Hij kreeg geen reactie.

‘Ze heet Rakel,’ antwoordde de chauffeur na een paar seconden.

‘Rakel, kruip deze kant op en klim omlaag op het wiel. Ik vang je op,’ riep Bjarki.

Rakel gaf geen antwoord, en bewoog al evenmin.

Bjarki kon niet op het dak klimmen om de vrouw op te halen, dat zou te riskant zijn. Als de bus nog meer bewoog, kon die gemakkelijk de boot meetrekken en zouden ze allemaal in de rivier belanden.

‘Als je in het water valt, kom ik je achterna. Vertrouw op mij!’ riep Bjarki. Hij stapte op de zijkant van de boot en liet zich zien. Hun ogen ontmoetten elkaar. Ze kwam voorzichtig overeind. Bjarki zag dat haar benen trilden.

‘Het is het beste als je op handen en voeten naar me toe kruipt. Omlaag, op je handen en knieën gaan zitten!’

De gids gehoorzaamde en plaatste beide handen voor zich, maar ze was nog maar net met haar ene knie op het dak gaan zitten toen de bus weer begon te glijden, nu naar opzij.

De vrouw verloor haar evenwicht, gleed over het dak en viel recht de ijskoude Jöklafloð in.

Bjarki gaf het touw aan de chauffeur. ‘Goed vasthouden!’ schreeuwde hij, en hij wierp zich in de rivier. De stroming kreeg meteen vat op hem, maar de gids was gelukkig aan de kant van de bus in het water beland waar de stroming niet zo sterk was. Bjarki perste zijn bijna twee meter lange lijf in haar richting en was in slechts een paar seconden bij haar.

Guðjón kwam hun snel met dekens tegemoet toen ze weer aan de kant kwamen, waar de helikopter van de Kustwacht net de landing inzette. Hij keek Bjarki in de ogen en schudde zijn hoofd.

‘Grettir... Je weet toch wel dat de echte Grettir niet echt onsterfelijk was?’